

Rzeszów, dnia 3 marca 2025 r.

Sąd Rejonowy w Rzeszowie
Sekcja ds. Egzekucyjnych
Wydziału I Cywilnego
ul. gen. J. Kustronia 4
35-303 Rzeszów

Sygnatura akt: I.1. Co 252/24
(W odpowiedzi proszę podać w/w sygnaturę akt)

Spadkobiercy dłużnika

Sąd Rejonowy w Rzeszowie Wydział I Cywilny Sekcja ds. Egzekucyjnych w sprawie z wniosku wierzyciela **Horyzont Niestandaryzowanego Funduszu Wierzytelności Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w Warszawie** z udziałem dłużnika **Zbigniewa Rydzik** - ze skargi na czynności komornika Km 670/20, w załączeniu przesyła odpis postanowienia z dnia 12.02.25r. z pouc.

*Na zarządzenie Referendarza
z up. Kierownika Sekretariatu
starszy sekretarz sądowy Leokadia Szanter*

„Niniejsze pismo nie wymaga podpisu własnoręcznego na podstawie § 21 ust. 4 zarządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 19 czerwca 2019 r. w sprawie organizacji i zakresu działania sekretariatów sądowych oraz innych działów administracji sądowej jako właściwie zatwierdzone w sądowym systemie teleinformatycznym”.

Pouczenie

Termin tygodniowy liczy się od daty doręczenia pisma sądu wzywającego do usunięcia braków pisma. Jeżeli koniec terminu przypada na dzień uznany ustawowo za wolny od pracy termin upływa dnia następnego. Oddanie pisma procesowego w urządzie pocztowym jest równoznaczne z wniesieniem go do sądu.

Strony i ich przedstawiciele mają obowiązek zawiadomić Sąd o każdej zmianie swego miejsca zamieszkania. Ponadto dłużnik, który zaniedba obowiązek powiadomienia o zmianie miejsca pobytu może być ukarany grzywną. W razie zaniedbania tego obowiązku pismo sądowe pozostawia się w aktach sprawy ze skutkiem doręczenia chyba, że nowy adres jest sądowi znany.

W odpowiedzi proszę podać sygnaturę akt.

Biuro Obsługi Interesantów
tel: (17) 715 24 00
email: boi@rzeszow.sr.gov.pl

Czytelnia akt
tel: (17) 715 24 45
email: czytelnia@rzeszow.sr.gov.pl

Nr rachunku Sądu Rejonowego w Rzeszowie:
2310 1015 2800 1690 2231 0000 00

W tytule przelewu proszę podać sygnaturę akt sprawy

Sygn. akt I 1 Co 252/24

POSTANOWIENIE

Dnia 12 lutego 2025 r.

Starszy referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym w Rzeszowie I Wydział Cywilny
Sekcja ds. Egzekucyjnych w osobie Iwony Gawel
po rozpoznaniu w dniu 12 lutego 2025 r.

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosku wierzyciela **Horyzont Niestandaryzowany Fundusz
Wierzytelności Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w Warszawie**
przeciwko dłużnikowi **Zbigniewowi Rydzik**

o egzekucję świadczeń pieniężnych

w przedmiocie skargi wierzyciela na pkt 1, 2 i 4 postanowienia komornika sądowego
przy Sądzie Rejonowym w Rzeszowie Andrzeja Kopacz z dnia 26 stycznia 2024 r.

w sprawie sygn. akt Km 670/20

postanawia:

- I. oddalić skargę,
- II. kosztami postępowania skargowego obciążyć wierzyciela,
- III. oddalić wniosek o obniżenie opłaty egzekucyjnej,
- IV. stwierdzić brak podstaw do wydania zarządzeń nadzorczych w oparciu
o art. 759 § 2 k.p.c. komornikowi sądowemu przy Sądzie Rejonowym
w Rzeszowie Andrzejowi Kopacz w sprawie sygn. akt Km 670/20

Na oryginale właściwe podpisy
Za zgodność:

Starszy sekretarz sądowy

Leokadia Szanter

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 01 lutego 2024 r. pełnomocnik wierzyciela wniósł skargę na pkt 1, 2 i 4 postanowienia z dnia 26 stycznia 2024 r. wydanego przez komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w Rzeszowie Andrzeja Kopacz w sprawie sygn. akt Km 670/20 o umorzeniu postępowania i obciążeniu wierzyciela kosztami.

Zaskarżonemu postanowieniu zarzucono naruszenie art. 824 § 1 pkt 4 k.p.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie w sytuacji, gdy doszło do utraty zdolności sądowej dłużnika w trakcie trwania postępowania egzekucyjnego, co warunkowało umorzenie postępowania na podstawie art. 824 § 1 pkt 2 k.p.c., a w konsekwencji doprowadziło do niesłusznego obciążenia wierzyciela opłatą stosunkową na podstawie art. 29 ust.1 ustawy o kosztach komorniczych, podczas, kiedy podstawą winien być art. 29 ust. 4 ustawy o kosztach komorniczych. W sprawie postępowania spadkowego po dłużniku toczy się także sprawa przed tut. Sądem zarejestrowana pod sygn. akt XI Ns 776/23, niezakończona prawomocnie na dzień sporządzania skargi.

Pełnomocnik wierzyciela wniósł o zmianę postanowienia z dnia 26 stycznia 2024 r. w części tj. w pkt 1, 2 i 4 poprzez umorzenie postępowania na podstawie art. 824 § 1 pkt 2 k.p.c. oraz obciążenie wierzyciela opłatą stałą w wysokości 150,00 zł na podstawie art. 29 ust.4 ustawy o kosztach komorniczych. W przypadku nieuwzględnienia skargi pełnomocnik wierzyciela wniósł o miarkowanie opłaty z uwagi na niski nakład pracy komornika sądowego.

W odpowiedzi na skargę z dnia 8 lutego 2024 r. komornik sądowy wniósł o jej oddalenie.

Referendarz sądowy ustalił, co następuje:

W sprawie Km 670/20 wierzyciel złożył wniosek o wszczęcie postępowania egzekucyjnego dnia 10 maja 2019 r. (data wpływu do kancelarii komornika), na podstawie wyroku Sądu Rejonowego w Rzeszowie I Wydział Cywilny z dnia 27 listopada 2018 r. sygn. akt XI C 1822/17, zaopatrzonego klauzulą wykonalności z dnia 11 lutego 2019 r.

W toku postępowania egzekucyjnego komornik sądowy wezwał dłużnika do stawienia się w kancelarii w celu złożenia wykazu majątku, dokonał zajęcia wierzytelności z US, zwrócił się z zapytaniem do CEPIK o informacje o posiadaniu pojazdów przez dłużnika, zwrócił się do ZUS o udostępnienie danych dotyczących dłużnika, ustalał, czy dłużnik jest właścicielem nieruchomości, a także zajął rachunki bankowe prowadzone dla dłużnika, zajął świadczenia emerytalno-rentowe w ZUS.

Postanowieniem z dnia 27 stycznia 2023 r. komornik sądowy przy Sądzie Rejonowym w Rzeszowie Andrzej Kopacz zawiesił postępowanie egzekucyjne z uwagi na śmierć dłużnika w dniu 17 stycznia 2023 r. Postanowienie doręczono wierzycielowi w dniu 07 lutego 2023 r.

Od dnia zawieszenia postępowania wierzyciel pozostawał bierny w sprawie. Nie złożono żadnych pism, dlatego postanowieniem komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w Rzeszowie Andrzeja Kopacz z dnia 26 stycznia 2024 r. organ egzekucyjny postępowanie umorzył na podstawie art. 824 § 1 pkt 4 k.p.c. (pkt 1). W pkt 2 postanowienia ustalił koszty postępowania na kwotę 5.880,64 zł i stwierdził, że jako niezbędne do celowego prowadzenia egzekucji obciążają dłużnika w wysokości 792,19 zł, natomiast wierzyciela obciążają w wysokości 5.088,45 zł. W pkt 3 stwierdził, że koszty obciążające dłużnika zostały od niego wyegzekwowane w całości. W pkt 4 stwierdził, że koszty obciążające wierzyciela nie zostały przez niego pokryte w wysokości 5.088,45 zł. W pkt 5 wezwał wierzyciela do zapłaty powyższych kosztów w kwocie 5.088,45 zł w terminie 7 dni od daty otrzymania postanowienia pod rygorem wszczęcia egzekucji.

Powyższych ustaleń faktycznych dokonano na podstawie dokumentów zgromadzonych w aktach postępowania egzekucyjnego Km 670/20, którym dano wiarę, gdyż ich autentyczność oraz treść nie budziła wątpliwości.

Referendarz sądowy zważył, co następuje:

Skarga wierzyciela nie zasługiwała na uwzględnienie.

Podstawowym środkiem zaskarżenia w postępowaniu egzekucyjnym jest skarga na czynności komornika, która zarazem stanowi środek nadzoru sądu nad komornikiem. Służy ona na wszelkie czynności komornika - rozstrzygające i faktyczne - oraz na zaniechanie dokonania przez niego czynności. Określając zaskarżoną czynność lub czynności, których dokonania komornik zaniechał, oraz formułując wniosek o zmianę, uchylenie lub dokonanie czynności, skarżący dokładnie określa swoje skierowane do sądu żądanie zweryfikowania wadliwej jego zdaniem czynności komornika. Sąd powinien rozpoznawać skargę w zakresie określonym przez skarżącego, lecz zarazem może wyjść poza granice zaskarżenia, do czego uprawnia go art. 759 § 2 k.p.c.

Zgodnie z art. 767 § 1 k.p.c. na czynności komornika przysługuje skarga do sądu rejonowego, jeżeli ustawa nie stanowi inaczej. Dotyczy to także zaniechania przez komornika dokonania czynności. Skargę rozpoznaje sąd właściwy ze względu na siedzibę komornika.

W przedmiotowej sprawie sporną kwestię stanowi umorzenie postępowania egzekucyjnego z powodu beczynności wierzyciela w sytuacji, gdy śmierć dłużnika miała miejsce w toku postępowania egzekucyjnego, co skutkowało obciążeniem wierzyciela opłatą stosunkową na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy o kosztach komorniczych.

Postępowanie umarza się w całości lub części z urzędu, jeżeli wierzyciel w ciągu sześciu miesięcy nie dokonał czynności potrzebnej do dalszego prowadzenia postępowania lub nie zażądał podjęcia zawieszzonego postępowania (art. 824 § 1 pkt 4 k.p.c.).

Zgodnie z treścią art. 824 § 1¹ k.p.c. termin, o którym mowa w § 1 pkt 4, biegnie od dnia dokonania ostatniej czynności egzekucyjnej, a w razie zawieszenia postępowania - od dnia ustania przyczyny zawieszenia.

W przypadku śmierci dłużnika przed wszczęciem postępowania egzekucyjnego postępowanie może być prowadzone jedynie w oparciu o tytuł wykonawczy, któremu nadano klauzulę wykonalności przeciwko spadkobiercom dłużnika. W razie śmierci wierzyciela lub dłużnika po wszczęciu egzekucji ustawa nie wymaga nadania klauzuli wykonalności na rzecz spadkobierców wierzyciela lub przeciwko spadkobiercom dłużnika. W takim wypadku zawieszona egzekucyjna organ

egzekucyjny podejmuje z udziałem spadkobierców, np. po wykazaniu tego przymiotu wskazanej przez wierzyciela osoby prawomocnym postanowieniem o stwierdzeniu nabycia przez nią spadku po dłużniku.

W przedmiotowej sprawie dłużnik zmarł po wszczęciu postępowania egzekucyjnego, dlatego też komornik sądowy słusznie zastosował art. 819 k.p.c. i zawiesił postępowanie egzekucyjne. Przyczyna zawieszenia miała miejsce w dniu 17 stycznia 2023 r. (data śmierci dłużnika). Utrata bytu przez osobę fizyczną, w czasie toczącego się postępowania egzekucyjnego, nie jest traktowana, jako utrata zdolności sądowej, tak jak w postępowaniu rozpoznawczym, lecz jako śmierć strony, której skutki reguluje art. 819 k.p.c. (Wiśniewski Tadeusz (red.), Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Tom IV. Artykuły 730–1088).

Bezczynność wierzyciela w zakresie ustalenia spadkobierców dłużnika albo wystąpienia do sądu o ustanowienie dla nich kuratora, jeżeli nie są znani i nie ma kuratora spadku, w postępowaniach wszczętych do 8.09.2016 r. powoduje ich umorzenie z mocy samego prawa (art. 823 k.p.c., który w tych postępowaniach nadal znajduje zastosowanie), zaś w postępowaniach wszczętych po 8.09.2016 r. powoduje ich umorzenie z urzędu (art. 824 § 1 pkt 4 k.p.c.) [Manowska Małgorzata (red.) Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Tom II, wyd. IV].

Wierzyciel należy do kręgu osób mających interes prawny w złożeniu wniosku o stwierdzenie nabycia spadku po zmarłym dłużniku i jako gestor postępowania egzekucyjnego winien dążyć do podjęcia zawieszono postępowania. Pełnomocnik wierzyciela powołuje się na zainicjowanie sprawy o stwierdzenie nabycia spadku po zmarłym dłużniku, jako przyczynie niemożności stwierdzenia bezczynności wierzyciela. Jednakże pełnomocnik wierzyciela nie przedstawił powyższych informacji komornikowi sądowemu.

Po wystosowaniu postanowienia do pełnomocnika wierzyciela z dnia 27 stycznia 2023 r. informującego, iż postępowanie egzekucyjne zostaje zawieszono z uwagi na zgon dłużnika, wierzyciel nie podjął żadnych kroków celem podjęcia postępowania Km 670/20. Komornik sądowy nie miał podstaw do uznania, iż wierzyciel podejmuje jakiegokolwiek kroki celem ustalenia kręgu spadkobierców zmarłego dłużnika, skoro nie przedkładał on jakiegokolwiek pism od dnia zawieszono postępowania.

Bierna postawa wierzyciela, brak żądania podjęcia postępowania egzekucyjnego oraz nie przedłożenie odpisu postanowienia o stwierdzeniu nabycia spadku na rzecz spadkobierców zmarłego dłużnika skutkowało umorzeniem postępowania.

Końcowo trzeba także wskazać, iż zasadnym było ustalenie przez komornika stosunkowej opłaty egzekucyjnej od wartości świadczenia pozostałego do wyegzekwowania i nakazanie pobrania jej od wierzyciela w myśl art. 29 ust. 1 ustawy o kosztach komorniczych.

Zgodnie z w/w przepisem w razie umorzenia postępowania egzekucyjnego na wniosek wierzyciela albo na podstawie art. 824 § 1 pkt 4 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. - Kodeks postępowania cywilnego, wierzyciela obciąża opłata stosunkowa w wysokości 5% wartości świadczenia pozostałego do wyegzekwowania. W przedmiotowej sprawie doszło do omawianego przypadku, zatem komornik sądowy słusznie zastosował art. 29 ust. 1 ustawy o kosztach komorniczych i obciążył wierzyciela opłatą stosunkową obliczoną od kwoty 101.769,00 zł świadczenia pozostałego do wyegzekwowania w postępowaniu Km 670/20.

Mając powyższe na uwadze, w ocenie referendarza sądowego, skarga pełnomocnika wierzyciela nie zasługiwała na uwzględnienie, przez co orzeczono jak w pkt I sentencji postanowienia.

Orzeczenie o kosztach znajduje uzasadnienie w art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c., mając na względzie fakt, iż skarga wierzyciela nie została uwzględniona.

Wniosek pełnomocnika wierzyciela o miarkowanie opłaty nie zasługiwał na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 48 ust. 1 ustawy o kosztach komorniczych dłużnik może złożyć wniosek o obniżenie opłaty egzekucyjnej za egzekucję świadczeń pieniężnych, jeżeli przemawiają za tym szczególne okoliczności odnoszące się do nakładu pracy komornika lub sytuacji majątkowej dłużnika oraz wysokości jego dochodów. W przypadku,

o którym mowa w art. 29 albo art. 30, wniosek o obniżenie opłaty egzekucyjnej może złożyć wierzyciel.

Stosownie do art. 48 ust. 5 w/w ustawy opłata obniżona nie może być niższa niż jedna trzecia opłaty należnej na podstawie ustawy, nie niższa jednak niż 200 złotych.

W przedmiotowej sprawie wierzyciel obciążony opłatą egzekucyjną na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy o kosztach komorniczych, dlatego też był uprawniony do wystąpienia z wnioskiem o miarkowanie opłaty egzekucyjnej.

Nie budzi wątpliwości, że każde z kryteriów wskazanych w art. 48 ust. 1 może stanowić samodzielnie podstawę oceny zasadności wniosku o obniżenie opłaty egzekucyjnej. Jak wynika z uzasadnienia złożonego wniosku pełnomocnik wierzyciela powołuje się na znikomy nakład pracy komornika sądowego.

Ustawodawca nie zdefiniował pojęcia nakładu pracy komornika. Jak słusznie zauważano dotychczas, nakład pracy komornika należy rozumieć głównie w ujęciu ekonomicznym, jako „ilościowe i wartościowe nakłady na wykonanie zadań, związane ze zużyciem określonych środków i przedmiotów pracy oraz z pracą ludzką, przy czym nie bez znaczenia pozostaje również wysiłek intelektualny oraz fizyczny niezbędny przy wykonywaniu przez komornika powierzonych mu ustawowo zadań” (tak M. Dziewulska, O niemożności obniżenia opłaty stosunkowej przez sąd w ramach nadzoru sprawowanego na podstawie art. 759 § 2 k.p.c., PS 2015/11–12, poz. 139–149). Podzielić należy stanowisko judykatury, zgodnie, z którym „sam niewielki nakład pracy komornika (w ocenie skarżącego) w zbiegu ze złą sytuacją finansową dłużnika nie stanowi dostatecznego uzasadnienia wniosku o obniżenie opłaty egzekucyjnej” (postanowienie SO w Warszawie z 18.09.2012 r., V Cz 2923/12, niepubl.).

Nie sposób przyznać racji argumentom wierzyciela, iż nakład pracy komornika był znikomy.

Opłaty egzekucyjne określone w przepisach ustawy o kosztach komorniczych są określone, jako opłaty należne za normalny, zwykły nakład pracy przy czynnościach egzekucyjnych. Nakład pracy będzie się różnił w okolicznościach danej sprawy oraz w zależności od aktywności wierzyciela w trakcie postępowania egzekucyjnego (czy zleca poszukiwanie majątku dłużnika, dokonanie czynności w terenie lub wszczęcie egzekucji z nieruchomości).

W przedmiotowej sprawie komornik sądowy nie miał możliwości podjęcia wieloaspektowych i zróżnicowanych działań zmierzających do odnalezienia majątku dłużnika i wyegzekwowania roszczenia. Podjął szereg czynności zawnioskowanych przez wierzyciela, zaś dalszych podejmować nie mógł ze względu na śmierć dłużnika.

Mając na uwadze czynności podejmowane przez komornika nie można uznać, iż nakład pracy komornika był niewielki. Należy zaznaczyć, iż na dzień wszczęcia postępowania egzekucyjnego czynności, które podjął komornik miały pełne uzasadnienie w stanie faktycznym sprawy i były normalnym tokiem czynności w sprawach egzekucyjnych o świadczenie pieniężne.

Miarkowanie opłaty egzekucyjnej ma charakter szczególny, wyjątkowy i aby można było zastosować tę instytucję musiałoby dojść do niewykonania czynności przez komornika sądowego, do których był obowiązany. Ustawodawca wskazując wysokość opłat egzekucyjnych w poszczególnych przepisach ustawy o kosztach komorniczych dokonał już niejako oceny nakładu pracy komornika różnicując je w zależności od sposobu prowadzonej egzekucji.

W ocenie referendarza sądowego nakład pracy komornika sądowego w przedmiotowej sprawie był adekwatny do złożonego wniosku o wszczęcie egzekucji, co należy uznać za wystarczające do ustalenia opłaty egzekucyjnej na poziomie określonym przez ustawodawcę.

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak w pkt III sentencji postanowienia na podstawie wyżej wskazanych przepisów.

Podsumowując: komornik postąpił zgodnie z przepisami prawa:

1. **Zawieszenie postępowania** – Zgodnie z art. 819 § 1 k.p.c., postępowanie egzekucyjne ulega zawieszeniu z mocy prawa w razie śmierci dłużnika. Komornik prawidłowo zawiesił postępowanie egzekucyjne.
2. **Umorzenie postępowania** – Zgodnie z art. 824 § 1 pkt 4 k.p.c., postępowanie egzekucyjne podlega umorzeniu, jeśli w ciągu roku od zawieszenia wierzyciel nie złożył wniosku o jego podjęcie. Ponieważ wierzyciel nie poinformował komornika o trwającym postępowaniu spadkowym i nie złożył wniosku o

podjęcie egzekucji wobec spadkobierców, komornik miał obowiązek umorzyć egzekucję.

3. **Obciążenie opłatą stosunkową** – Zgodnie z **art. 27 ust. 1 ustawy o kosztach komorniczych**, w przypadku umorzenia postępowania egzekucyjnego na wniosek wierzyciela lub z urzędu (np. z powodu braku jego działań), wierzyciel ponosi opłatę w wysokości 5% świadczenia pozostałego do wyegzekwowania. W tym przypadku umorzenie nastąpiło z urzędu na podstawie art. 824 § 1 pkt 4 k.p.c., co oznacza, że komornik prawidłowo obciążył wierzyciela tą opłatą.
4. **Brak zawiadomienia komornika o postępowaniu spadkowym** – Wierzyciel powinien był poinformować komornika o toczącym się postępowaniu spadkowym i złożyć wniosek o podjęcie egzekucji przeciwko spadkobiercom. Ponieważ tego nie zrobił, komornik nie miał podstaw do dalszego prowadzenia egzekucji i zgodnie z przepisami musiał ją umorzyć.

W tej sytuacji wierzyciel, jeśli chce kontynuować egzekucję, musi po zakończeniu postępowania spadkowego wszcząć nową egzekucję przeciwko spadkobiercom dłużnika.

Jedyny zarzut, jaki można przypisać komornikowi sądowemu, to fakt, że umorzył postępowanie o jeden dzień za wcześnie.

Zawieszenie postępowania nastąpiło dnia 27 stycznia 2023 r. Termin roczny zatem mijał dnia 26 stycznia 2024 r. Komornik umorzył postępowanie **26.01.2024 r.**, czyli **dzień przed upływem rocznego terminu**. To oznacza, że wierzyciel teoretycznie mógł jeszcze tego dnia (26.01.2024 r.) złożyć wniosek o podjęcie egzekucji, a komornik nie powinien był umorzyć postępowania przed upływem tego dnia. Jednak wierzyciel tego nie uczynił, nawet składając skargę na czynności komornika sądowego.

Prawidłowe działanie komornika powinno polegać na **umorzeniu dopiero 27.01.2024 r.**, ponieważ dopiero wtedy upływa roczny termin, po którym brak wniosku wierzyciela uzasadnia umorzenie z urzędu.

Jednak w niniejszym przypadku, samo toczące się postępowanie spadkowe **nie jest podstawą do uchylenia postanowienia o umorzeniu egzekucji** i nakazania komornikowi jej prowadzenia, ponieważ sam fakt, że toczy się postępowanie o stwierdzenie nabycia spadku, **nie oznacza**, że komornik może prowadzić egzekucję wobec spadkobierców. Dopóki sąd nie wyda **prawomocnego postanowienia o stwierdzeniu nabycia spadku**, nie wiadomo, kto jest spadkobiercą i w jakim zakresie ponosi odpowiedzialność za długi spadkowe. Skoro postępowanie egzekucyjne zostało **prawidłowo umorzone**, nie można go już "wznowić" czy "kontynuować". Wierzyciel musi wszcząć **nowe postępowanie egzekucyjne** przeciwko spadkobiercom po uzyskaniu postanowienia sądu o stwierdzeniu nabycia spadku po osobie dłużnika.

Na oryginale właściwe podpisy
Za zgodność:

Starszy sekretarz sądowy

Leokadia Szanter

POUCZENIE

1/ W terminie tygodniowym od dnia doręczenia postanowienia strona może złożyć do Sądu Rejonowego w Rzeszowie wniosek o doręczenie postanowienia wraz z uzasadnieniem.

2/ Od powyższego postanowienia może być złożona skarga do Sądu Rejonowego w Rzeszowie w terminie tygodniowym od daty doręczenia tego postanowienia, a jeżeli zażądano uzasadnienia postanowienia w terminie tygodniowym od dnia jego doręczenia wraz z uzasadnieniem.

